

HOOFDSTUK 25

VERTROUW JE ONDERBUIKGEVOEL

Nielsen en Felix moesten meer dan een halfuur wachten voordat Vittore Toni de groezelige kelder weer binnenstootte. Hij gooide twee paar handboeien de kerker in.

‘Hier, aandoen. De auto staat klaar.’

Felix bekeek de metalen ringen.

‘*No way* dat ik mijn handen vast ga maken’.

‘Jullie wilden toch bewijzen? Ik zal ze jullie laten zien.’

‘Dat kan ook zonder boeien’, zei Nielsen.

Vittore schudde het hoofd. Ze speelden het spel volgens zijn regels of de jongens bleven vastzitten in de kerker. Hij wilde beslist geen risico’s lopen, en hij beseftte maar al te goed dat hij de twee jongens nooit alleen de baas zou kunnen. Bovendien hijgde de Italiaanse politie in z’n nek!

Zonder nog één woord te zeggen beende Vittore de kelder weer uit. Nielsen nam de hand van Felix en klikte er supersnel een handboei omheen.

‘Hé, handen thuis hè!’ riep Felix en hij trok z’n arm los voordat Nielsen ook zijn tweede hand kon boeien.

‘Je hoort toch wat hij zegt? Hij wil ons wat laten zien, maar alleen als we die boeien dragen.’

‘Die gek probeert ons wat wijs te maken. Dat jij dat nu niet doorhebt! Het verhaal dat Enrico de slechterik is slaat nergens op. Waarom zou Enrico Rachele en Laisa ontvoeren, zijn beste danseressen, enkele dagen vóór een superbelangrijke voorstelling?’

Nielsen haalde z'n schouders op.

'Dat is de vraag.'

'Ik begrijp echt niet dat je die gek gelooft. Die Vittore speelt een spelletje met ons. Enrico heeft geen enkel motief. Integendeel! Waarom zou hij Vittore erin willen luizen? Het waren nota bene vrienden!'

'Dat dacht ik ook!' onderbrak Vittore hem. Felix schrok zich een hoedje toen de geflipte ingenieur plotseling weer opdook.

'Maar Enrico is niet meer de ambitieuze, opgewekte balletdanser die ik ooit kende. Hij is serieus het slechte pad opgegaan, alsof de duivel bezit van hem heeft genomen. Neem dat maar van mij aan.'

'Dat is nu net het probleem,' fluisterde Felix tegen Nielsen, 'ik neem niet graag dingen aan van een kerel die een paar uur geleden nog een metalen verdovingskogel in m'n nek ramde!'

'Kalmeer nu maar,' suste Nielsen, 'en denk na. Wat hebben we te verliezen? Niks. We zitten vast. Stel dat Vittore de waarheid spreekt over Enrico, dan hebben we geen tijd te verliezen!'

'Maar ...'

'Als jij hier wilt blijven, doe dat dan maar. Ik wil weten wat Vittore te vertellen heeft.'

Nielsen klikte demonstratief zijn handboeien vast en gooide het sleuteltje naar Vittore. De man keek Felix vragend aan.

De computernerd zuchtte. Hij voelde dat het een hopeloze zaak zou zijn. Hij moest het onderbuikgevoel van zijn Mortis leider vertrouwen en hield zijn armen dus maar voor zich uit.

'Ik kan het echt niet geloven dat ik dit doe!'

Nielsen glimlachte en klikte de boeien vast.

Vittore ratelde met een vlotte draai het slot van de kerker open en zei: 'Hier zullen jullie geen spijt van krijgen, dat beloof ik je!'

*

Andreas liep net de voortuin van de okergele villa in toen Erika langs de kleine veldweg en via het terras naar de achterkant van het

schuilhuis strompelde. Ze waggelde tot bij de tuintafel en steunde daar vermoeid met haar armen op het tafelblad. Haar hoofd hing moedeloos tussen haar schouders. Haar borstkas pompte nerveus op en neer en met fijne giljetjes probeerde ze de paniek uit haar ziel te jagen. Andreas spurtte bezorgd naar haar toe. De armen en benen van het meisje waren vuil van het zand. Op verschillende plaatsen had ze rode schaafwonden en snijwondjes. Ze stonk indringend naar zweet. Haar hele lichaam plakte en parelde van de zoute druppeltjes.

‘Wat is er? Moet jij niet op je repetitie zijn?’ vroeg hij.

Erika schudde haar hoofd. De tranen liepen over haar blozende wangen. Ze was overstuur en kon door het snikken geen enkel woord uitbrengen. Andreas legde zijn arm om haar schouder en wreef over haar rug.

‘Kalmere nu maar. Zeg wat er gebeurd is.’

‘Ik,’ slikte ze met horten en stoten, ‘ik heb iemand vermoord.’

Andreas begreep er niet veel van. Erika wrong zich los en rende naar de veranda. Toen Andreas ook binnen was, deed ze de deur op slot en trok de gordijnen dicht. Andreas hield haar tegen.

‘Kan je alsjeblieft eventjes blijven staan en mij iets meer vertellen? Wat bedoel je nu met die moord?’

Erika verbeet haar tranen.

‘Ik heb de Zucht vermoord.’

‘Wat?’

‘Ik wilde het niet, maar hij zat achter me aan met een geweer. Hij wilde me doodschieten. Ik kon echt niet anders! Ik duwde hem in een ravijn en hij viel op een rotspunt. Het ging allemaal zo snel.’

Het meisje huilde hartverscheurend. Het schuldgevoel vrat haar op. Het leek nog steeds alsof ze iets verkeerd had gedaan, dat het niet goed was om voor je eigen leven te vechten. Het was de eerste keer dat ze iemand om het leven had gebracht.

‘Waarom zat de Zucht achter je aan? Probeerde die rotzak je te vermoorden?’ Andreas voelde zijn bloed koken. Het idee dat iemand Erika van kant wilde maken en daar bijna in geslaagd was, beroerde

hem veel en veel meer dan het feit dat ze de Zucht een ravijn in had geduwd.

‘Ik was bijna dood geweest’, realiseerde ze zich hulpeloos. Soms vergat Andreas dat dit allemaal nieuw was voor Erika: het werk voor *Team Mortis*, de gevaren die erbij hoorden, en de stress die dat met zich mee kon brengen.

‘Ik was bijna dood. Niet zomaar alsof, maar echt ditmaal! En niemand zou me missen. Ik besta toch niet meer.’

‘Dat is niet waar’, zei Andreas.

‘Ik heb zelfs geen naam meer.’

‘En wat dan nog? *Ik* zou je wel missen! En Nielsen ... en Felix. Vergeet dat nooit. We zijn een team hè!’

Erika ging op een stoel zitten en steunde haar zware hoofd op haar handen. Andreas ging op z’n hurken vóór haar zitten.

‘Waarom wilde de Zucht jou pakken?’

‘Enrico weet alles. Dat jij mijn broer niet bent, dat ik undercover werk. Hij heeft ook Marco laten vermoorden, omdat hij een *rat* was, omdat Marco zich kwam bemoeien met Rachele en Laisa.’

Andreas zette grote ogen op. Hij had er geen seconde bij stilgestaan dat de choreograaf zelf de spil kon zijn in de mysterieuze zaak *Romeo & Juliet*. Het was ook niet logisch! Enrico was een man met passie voor ballet. Hij zou alles geven voor de perfecte voorstelling. Zo leek het tenminste ...

‘Waar zijn die meisjes nu dan?’ vroeg Andreas.

‘Ik weet niet wat hij met hen gedaan heeft.’

‘Leven ze nog?’

Erika haalde wanhopig haar schouders op en baalde dat ze niet kon antwoorden. Andreas nam zijn smartphone. Eventjes zocht hij in het adresboek naar Nielsen, maar hij wist dat zijn kameraad niet zou opnemen. Nielsen had nog altijd niet geantwoord op de inmiddels vijftien gemiste oproepen van Andreas.

De Italiaanse jongen haalde diep adem, klikte terug naar de letter F en zocht Florence in zijn contactenlijst.

‘Als Enrico tot zoiets in staat is, dan is Florence ook in gevaar.’

Erika knikte. Ze moesten het risico nemen, Florence in vertrouwen nemen en open kaart spelen over hun taak. Dan zou het meisje, dat Erika's vriendin was en waarop Andreas verliefd zou kunnen worden, tenminste kunnen vluchten. Dan was ze veilig.

Florence had genoten van haar vrije uurtje en liep net de prachtige laan naar de academie op toen ze haar gsm hoorde rinkelen. Verwonderd greep ze naar haar tas. Normaal had ze geen bereik in de buurt van de academie.

Het was een frustrerende zoektocht tussen de rommel in haar handtas. Make-up, een pakje papieren zakdoekjes, parfum, een stuk of twee zonnebrillen, en sleutels.

'*Allez*, kom op', gromde ze terwijl haar beltoon aftelde naar haar voice mail. Florence merkte dan ook niet dat Enrico en Pablo vanuit de poort van de academie naar haar toeliepen.

De choreograaf was allerminst onder de indruk van zijn ruzietje met Erika. Jammer dat hij zo'n supertalentje moest laten afmaken, maar hij wist al precies hoe hij zijn perfecte voorstelling van *Romeo & Juliet* kon redden.

De gsm schakelde op voice mail. Florence was te laat. Geïrriteerd klikte ze door naar gemiste oproepen. Een glimlach verscheen toen ze de naam *Andreas* op het display zag staan. Ze had genoten van het avondje Verona, ondanks de mislukte kus, en kon niet wachten om de mooie Italiaanse jongen weer te zien.

'Florence, wat ben ik blij om je te zien!' riep Enrico uit. 'Kunnen we eventjes praten? Onder vier ogen?'

Florence keek bevreemd naar Pablo. Enrico was nooit eerder zo vriendelijk tegen haar geweest. Waar had ze dat aan verdiend?

Opnieuw rinkelde haar gsm en doorbrak het gesprek met Enrico. 'Sorry, mag ik eventjes opnemen?'

'Nee.'

'Geef eens hier', grabbelde Pablo de gsm uit haar handen en hij duwde de oproep weg. Hij toonde het display aan Enrico.

Die glimlachte geforceerd toen hij *Andreas* zag staan.

‘Ik heb belangrijk nieuws voor je, Florence. Ik wil dat jij de rol van *Juliet* gaat dansen in de voorstelling voor President Rodrigues en Jiana Figini.’

Florence kon haar oren niet geloven. Meende Enrico dat echt? Het was haar grote droom die werkelijkheid werd. Hier had ze jaren voor gewerkt, dag in dag uit. Ze kon het haast niet geloven.

‘Echt? Hoe ... en waarom ik?’

‘Je hebt talent!’

‘En euh ... Erika dan?’

‘Je hoeft je over Erika geen zorgen te maken. Zij heeft deze ochtend besloten om ermee te stoppen en de academie te verlaten.’

‘Wat? Waarom?’

‘Weet ik niet’, loog Enrico. ‘Persoonlijke redenen, iets met haar ouders. Waarschijnlijk wilde Andreas je er ook over bellen. Ze vertrekken vandaag nog uit Verona.’

Dit nieuws kwam voor Florence als een donderslag bij heldere hemel. Lieten Erika en Andreas haar zomaar achter, zonder een fatsoenlijk afscheid? Diep in haar hart hoopte Florence dat het nog wat zou worden tussen haar en Andreas. Ze hadden een bijzondere klik. Maar die droom smolt nu als sneeuw voor de zon weg.

‘Kop op!’ Pablo gaf haar een geforceerd schouderklopje. ‘Je laat je balletdromen toch niet verknoeien door een verloren vakantieliefje?’

Florence schudde het hoofd. Ze moest deze fantastische kans grijpen nu ze die kreeg. Opnieuw rinkelde haar telefoon. Ze keek Enrico smachtend aan. Mocht ze alsjeblieft opnemen?

‘Dit is *part of the deal*’, zei Enrico. ‘De voorstelling komt dichtbij. Dus ik wil dat je je dag en nacht focust op de rol. Geen afleiding. Dus ook geen gsm. Wat wordt het?’

Florence staaarde hunkerend naar het toestel. Wat had ze graag de stem van Andreas nog eens gehoord. Maar zijn vertrek stelde haar teleur. Al ging het in tegen haar onderbuikgevoel, ze moest het offer brengen.

‘Ik doe het. Ik dans de rol van *Juliet*.’

Enrico knikte goedkeurend en Pablo legde zijn arm rond haar

schouders. De *Romeo* liet Florence's gsm in zijn broekzak glijden en samen liepen ze de academie binnen.

Andreas vloekte en staarde Erika aan. Met het schudden van zijn hoofd begreep ze dat het een verloren zaak was. Florence was in de greep van Enrico Moretti.